

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Referuntur ac expenduntur Adversariorum argumenta cum responsionibus, & conclusione super ijs reflexivâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

significat vox Græca, & ita Christus ipse interpretatur. Mystrium autem illud indicant verba supra relata: Tu es Petrus, & supra hanc Petram adificabo Ecclesiam meam. Quorum enim Christus post confessionem lux Divinitatis à Petro, revelante Patre cælesti, factam, dixisset: Tu es Petrus, nisi eo nomine significare voluisset, se hanc ei dignitatem pro illius confessionis præmio conferre, ut immotum esset Ecclesiæ fundamentum, sicut explicant verba sequentia: Et super hanc Petram adificabo Ecclesiam meam.

9. Hæc autem dixit Christus Petro post publicam illam fidei professionem: Tu es Christus filius Dei vivi, quam tantoperè laudavit Christus: Beatus es Simon Barjona, quia caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in cælis est: Et ego dico tibi, quia tu es Petrus &c. quam confessionem solus edidit Petrus, licet interrogati omnes Apostoli fuissent: Vos autem, quem me esse dicitis? Ut intelligas, eum totam Ecclesiam repræsentasse, cujus futurus erat fundamentum.

S. II.

Referuntur ac expenduntur Adversariorum argumenta cum responsionibus, & conclusione super ijs reflexivâ.

10.] Auctor Regalis sacerdotij lib. 3. §. 2. n. 4. observat, si Adversarij Conciliorum auctoritatem Pontificia ita præferrent, ut tunc solum Pontificis sententias & definitiones in dubium vocarent, cum à Concilio improbantur, tolerari utcumque posse: sed ipsos, nullius Concilij expectatâ sententiâ, sibi judicium arrogare super reformandâ Papæ definitione, eo solo prætextu adductos, quod Papa extra Concilium errare possit. Circa hoc igitur prætextum, sed uti inferius patebit, fallum principium, videre hic liceat, quibus adversa pars nitatur argumentis.

ARGUMENTUM I. Adversariorum.

11. EX parte istorum opponitur. Ipsosmet sanctos Patres, & Canones dicere, quod Pontifex in hæresim lapsus judicari debeat à Concilio. Supponitur ergo, posse in hæresim labi.

Responsio.

12. Auctor præcitatus §. 9. n. 1. respondet. Canones expressè loqui de errore personali, non judiciali. Nempe Pontificem posse quidem hæreticum esse, non tamen posse hæresim publicè, & ex Cathedra docere, quem admodum Petro, ac Ecclesiæ promissum fuerit. Etenim error personalis vel occultus est, vel privatis descriptionibus à Pontifice sine imperio inspectus, nihil adeo nocens Ecclesiæ, cum omnes sciant, Pontificem extra Cathedram

errare posse, nec illius privatas opiniones alio vultu, quam privati Doctõris legant, tantumque illis tribuant, quantum ponderi & rationis habent. Cujus rei exemplum in Veteri Testamento habetur Num. 14. ubi Baalam Propheta Dei, quamvis vellet, maximeque percuperet, populo Israelitico maledicere, nunquam tamen Deo prohibente, potuit: Non potero, inquit, præterire sermonem Domini Dei mei. Neque Summo Antiqui Fœderis Sacerdoti canebat Oraculum, nisi sacris induto, & Pontificem agenti. Idem ergo est dicendum de Romano Pontifice lequente ex Cathedra.

Objectio.

13. EX parte adversa replicari potest. Perpetuum fore miraculum, si homo dicatur errare non posse, vel quam in se concepit, hæresim docere non posse.

Responsio.

14. Idem Auctor ubi supra respondet. Verum idcirco, si per miraculum hic intelligatur res visibilis naturæ superior: neque verò istud in Ecclesiâ esse novum, sed quotidianum, uti patet in justificatione peccatorum, administratione Sacramentorum, & incruento Missæ sacrificio. Nec porro difficilius esse Deo, agere supra, ac juxta naturam, cum omnia voluntate, ac nutu peragat, nihilque naturæ creaturæ sit magis innatum, quam volenti Deo obedire, ut quidquid, agente Deo, naturæ supra naturam accidit, ipsi sit magis consentaneum, quam ipsa natura, quam Philosophi vocant potentiam obedientialem.

ARGUMENTUM II. Adversariorum.

15. EX parte adversa licet 2. argumentari. Assentientia Spiritûs sancti est Romano Pontifici ea sub conditione promissa, ut is in rebus fidei declarandis sufficientem adhibeat diligentiam, humanoque procedat modo, prout in rebus arduis, summi que momenti homines solent, nec enim, si intemperis agitatio aliqua excideret constitutio, eam continuo per fidei dogmata recipendam esse. Unde duplex duci argumentum. Primum, quia ut huic necessariæ diligentie satisfiat, videri Concilium omnino necessarium, quippe cum hujus indictio sit supremus gradus humanæ diligentie, quâ major adhiberi non possit. Secundum, quia nobis constare non potest, an Romanus Pontifex sufficientem, & invenientem veritati necessariam adhibuerit diligentiam, ideo etiam constare non posse de veritate ab eo factæ decisionis, usque quæ alligata sit illi diligentie.

Responsio.

16. PRæfatus Auctor Regalis sacerdotij cit. §. 9. n. 3. respondet. Verum esse, quod oportet,

teat, Romanum Pontificem adhibitis pro negotij qualitate, Doctorum consilijs, matureque expensâ rei veritate, res fidei decernere, nec Deum præcipitanti in re tanta, & temerarijs sententijs radium suum accommodare: sed ad has humanæ industriæ partes explendas, minimè necessaria esse Concilia. Si enim hæc essent necessaria, cur in primitivâ Ecclesiâ tot hæresibus agitâta, cessatum est à Concilijs? Imò hæc impedimento potius sunt, ubi lenta remedia morbus non admittit, quod maximè in hæresi extinguendâ verum est, quæ nisi in favilla opprimatur, in incendium erumpit. Quod si ponatur casus, in quo sit opus Concilio, Deum, qui nunquam Ecclesiæ in necessarijs deest, neque hic defuturum: neque tamen Pontificis sententiam tunc esse alligatam plurium suffragijs, sed illi parti, quam æquiores crediderit, quamvis minori: quippe cum ad prudentiam, humanamque industriam minimè pertineat, pluribus semper adhærere, sed melioribus.

Objectio.

17. Instari potest ex parte adversa. Unde Iconstare posse, quod à Pontifice sit præstita diligentia sufficiens ad fidei dogma statuendum, seu qualis ad hoc requiratur causa, maximè cum hoc sit *Falsi*, in quo Pontifex errare possit?

Responsio.

18. Auctor præcitatus cit. n. 3. reponit Idem Opponi posse Concilio, cum hoc etiam in *Falso* errare possit. Esse igitur aliquas, quæ ad *Falsum* quidem spectant, sed quia à Deo revelata sunt, aut saltem cum revelatis connexa, & ad publicum Ecclesiæ bonum spectantia, in ijs æquè, ac in *Veris* quæstionibus, neque Pontificem, neque Ecclesiam errare, aut deficere posse: Deo enim curæ esse, ne desint fini à se præfixo media accommodata. Cum ergo voluerit Deus, sententias fidei à Pontifice latas, haberi ratas fixasque, nec errore aliquo corruptas, ipsum etiam curare, ne sint temerariæ, cæcoque impetu & absque consilio profusæ: quemadmodum quia Deus Abraham filium promiserat, & ex filio perpetuam successionem, ipsumque Messiam, ad eundem spectasse Deum, ut à sterili filius naceretur, nec ante tempus, quamvis occidi iussus, quamvis gladio jam subiectus, vitam finiret. Quod pulchrè S. Paulus ad Romanos cap. 4. exprimit: *Et non infirmatus est, inquam, Abraham fide, nec consideravit corpus suum emortuum, cum jam serè centum esset annorum, & emortuam vulvam Saræ, in repromissione etiam Dei non habuit diffidentiam, sed confortatus est fide dans gloriam Deo, plenissimè sciens, quia quacunque promissit, potens est & facere.*

CONCLUSIO.

19. Papæ ex Cathedra loquentis in fidei dogmatibus decidendis non consummatum duntaxat iudicium, consistens formaliter in fidei actu per Pri-

mam Veritatem specificato, omnimodam habet certitudinem, sed prudentialibus etiam Summi Pontificis ex Cathedra Apostolica decernentis actibus, ad fidei præferentiam iudicium præter dispositivis, *practica* supernaturalis dictaminis à Spiritu sancto moti inexistit certitudo.

Explicatur. Hujus conclusionis non inepta sit explicatio ex processu actus, quo sacra Scripturæ libros antehac abfconditos contigit, aliquando definiti tanquam Canonicos. Antiquitus nimirum in Catalogum Canonicorum, ac Divinorum voluminum non erant relati libri Tobie, Iudith, Esther, Sapientie, Ecclesiastici, duo Machabæorum &c. & tamen de ijs semper emicabant in Christi Ecclesiâ quædam scintillæ argumentorum, ex quibus S. Augustinus lib. 2. de *div. Christ. cap. 8.* permotus fuit, ut catalogum sacrorum Veteris Testamenti librorum eundem cum illo statueret, quem sacra Tridantina Synodus tandem definivit.

Ipsissima illa argumenta in tantum resplendere cæperant, prudentialisque credibilitatis evidentiâ eâ cum energiâ exerebant, ut libri illi antehac apocryphi in Concilio Carthaginensi III. reciperentur tanquam Divini. In vi eorundem argumentorum magis ac magis in Ecclesiâ sanctâ reluctentium inducto Innocentius 1. in *epist. 3. ad Exuperium*, & Gelasius in decreto *de libris sacris, & falsis* in Concilio Romano septuaginta Episcoporum, ut libros illos referret in catalogum Divinorum voluminum. Quid ni ergo dixeris, in hoc statu scintillas argumentorum ex cineribus quasi emicantium, à Spiritu sancto excitatas, in illorum Summorum Pontificum mentibus suscitasse facem quandam supernaturalis credibilitatis, sub qua fuerit formatum iudicium prudentiale supernaturale, eo ipso, quod à Spiritu sancto ingerebatur, *practice* infallibile, in vi cujus voluntas eorundem Pontificum supernaturali Spiritu sancti motione excitatâ, intellectum illorum, fidei lumine informatum raperet in obsequium Primæ Veritatis sub modio adhuc latentis, sed ob mentis oculos in illis Summis Pontificibus per supernaturalem credibilitatis prudentialis evidentiâ posita, per ipsius fidei infallibilem, ac irreformabilem certitudinem amplexatâ, indeque per decreta autoritativa super Ecclesiæ candelabrum collocari cæptæ. Quare illa de præcæcis Voluminibus per Summos Pontifices Innocentium, ac Gelasium definita, ut sic per Primam Veritatem in se immediatè attestatam formaliter specificata veritas ex tunc in eo erat statuta, ut Papæ ex Cathedra decernentis iudicio, fidei actum formalissimè importanti non posset major quoad se accedere firmitas: attamen quoad nos, in ordine scilicet ad fidelium certificationem, Veritatis ejusmodi Divinæ erga cunctos fideles prudentialiter applicatoriam, is habet progressus, ut ipsissimus ille Divinorum Volumi-

Luminum catalogus à Concilio Florentino in *Decretis Eugenij ad Armenos*, & tandem à Tridentino *Sess. 4.* cætenus ponere super candelabrum sanctæ Ecclesiæ, quatenus per *Universali Ecclesiæ eâ Occumenicâ Synodo representata* confessionem illi fidei firmitati adaptabatur convincens credibilitatis supernaturalis prudentiale *prædictæ* omninò certum ac evidens argumentum, in vi cujus obstringerentur fideles ad præstandum fidei assensum veritati taliter definitæ.

21. Quemadmodum proinde Papæ judicium dogmatis illius ex ipso fidei *Formali* motivo, atque adeò ex *Primæ Veritatis* superimmensâ autoritate determinativum, sicque ex *Petræ, seu cathedræ apostolicæ*, supra Ecclesiæ sanctæ candelabro poni coeptum, obtinebat infallibilem non fidei duntaxat in *substantia supernaturali* certitudinem, sed huic in Papa prælucebat fax quædam prudentialis credibilitatis evidentiâ ingerens in *substantia æquè supernaturalis*, ac *prædictæ* demonstrans veritatem illam sub fidei medio latentem, ex *Primæ Veritatis* motivo merito amplectendam, indeque publicæ fidei exponendam, atque super candelabrum sanctæ Ecclesiæ constituendam esse, ut *luceat omnibus, qui in domo Dei sunt*. Sic proinde eâ fidei veritate per *Ecclesiæ sanctæ in Concilio Occumenico representata* confessionem super candelabro jam positâ, fideles universi à Spiritu sancto pariter ducuntur ad fidei assensum eidem præstandum, in *Primæ Veritatis* obsequium captivando intellectum suum, ex supernaturali Spiritus sancti motione directâ per convincentem credibilitatis prudentialis evidentiâ, *Ecclesiæ in Concilio Occumenico representatæ cum Capite confessioni* innixam, cujusmodi adeò judicium fidei prævium, voluntatiq; per Spiritum sanctum movendæ, & intellectum fidei lumine informatum in fidei obsequium captivanti prælucebat, æquè supernaturale est, obtinens adeò *supernaturalem prædictam* certitudinem. Quod proinde cujusque fidelis proprium tum fidei, tum prudentialis credibilitatis supernaturalis judicium in *substantia* non differt à judicio Papæ ex *Cathedra apostolica* seu *fidei Petræ* ad universam Ecclesiam, sive in Concilio, sive extra Concilium loquentis: sed tota differentia est in hoc, quòd Spiritus sancti gratia talis judicij tum fidei, tum prudentiæ supernaturalis directiva & efformativa, cæterorum fidelium subiectum *ordinariè* non egrediatur; in Papa verò quâ *Ecclesiæ Capite* sit ejusmodi *Divinæ gratiæ* effluxus erga totam Ecclesiam, in vi cujus per Spiritum sanctum directionis, Papa ex *cathedrâ* loquens non possit decernere, ac Ecclesiæ denunciare aliud, quàm verum fidei judicium, unâ cum prudentialis supernaturalis credibilitatis argumentis *prædictæ* certis, & fallere impotentibus. Et hæc est fundamentalis ratio, per quam certò asserere licet, tum quòd Papa ex *Cathedra* loquens errare non possit, tum quòd in dogmaticis sanctionibus eâ potiatur Spiritus sancti assilientis, per quam non ex prudentiâ humanâ errori obnoxia, sed ex supernaturali

per Spiritum sanctum motâ ac directâ prudentiâ decernat; prout magis elucet aditu per subsequentes argumentorum adversantium confutatorias probationes.

PROBATIO I.

Confutatoriâ I. Adversariorum argumenti.

22. Quid ni enim, quod de quovis per fidei *supernaturale* lumen, ac prudentiam infusam vi sacramenti *Beatitudinis* instructo verificatur, proportionabiliter dicere fas sit de Summo Pontifice? At in quolibet homine fidei verum obtinet, quoddam operatur ex fidei lumine supernaturali, vel etiam infusæ prudentiæ habitu, ut sic errare non possit; cùm cæteroque error seu *speculativus* fidei luminis, seu *prædictæ* prudentiæ infusæ habitui imputaretur, sicque reduceretur in ipsum Spiritum sanctum. Quotiescunque igitur Papa procedit ex ipso fidei supernaturali lumine, ac infusæ prudentiæ habitu, nefas foret dicere, ipsum ut sic errori obnoxium esse. At verò quando Summus Pontifex, non quâ privatus Docteur tractat de rebus fidei, sed ejusmodi dogmata decernit ex *Cathedrâ sua Apostolicâ*, ut sic procedit ex *Petrâ*, super quam ædificatur Ecclesia. Eo ipso autem, quòd Ecclesiæ forma substantialis sit fides, atque adeò Ecclesiæ ædificatio sit *formaliter* per fidem, oportet, Papam ex *Petrâ, seu Cathedrâ Apostolicâ* fidei dogma definientem, loqui ex ipsâ fide per prudentialem supernaturalem Spiritus sancti directionem excitari soliti. Quemadmodum igitur fidei lumen in suis actibus nequit errori obnoxium esse, uti nec infusa prudentia in suæ supernaturalis directionis dictamine potest *prædictæ* fallibilis esse, sic neque Papa in fidei dogmatibus ex *Cathedrâ sua Apostolica* decernens, potest errori & fallibilitati obnoxius esse, tametsi quasi à posteriori quoad nos, circa hoc *Facti* punctum, quòd Papa decreverit ex *Cathedrâ, seu fidei Petræ*, majoris adhuc assurationis firmitas accrescere in nobis valeat ex *Ecclesiæ Universalis cum Capite confessione*, seu infallibili prudentiali argumento *prædictæ* nos certificante de illo, quod est *Facti*, id est, quòd Papa definierit ex *Cathedra sua Apostolica*. Atque hæc in homine, legitimo Petri Successore, quâ ex Pastoralis officij supereminentiâ procedente, inconcussa infallibilitas non tam miraculum, utpote ejusdem ordinariâ importans prerogativam, quàm supernaturale donum gratiæ tum fidei, ac supernaturalis prudentiæ, tum gratis datæ, reputandum est.

PROBATIO II.

Refutatoriâ 2. Adversariorum argumenti.

23. Providentiâ namque Divina disponens omnia suaviter in agibilibus humanis, ita se attemperat conditioni humanâ, ut, quemadmodum

L L L

admo-

admodum prudentia naturalis duobus nititur principijs; altero se tenente ex parte finis, in eo qua recta rationi consono procurando; altero se habente ex parte mediorum, in his per circumspectam omnium circumstantiarum providere, ac ex honestatis ratione pensandarum considerationem, convenienter ordinandis: sic prudentia infusa per Spiritum sanctum moveri, ac dirigi consueta, & que supponit in homine tum finis rectitudinem etiam supernaturalem, tum mediorum ad hunc ex supernaturali honestatis moderatione circumspectam premeditationem. Quae equidem in homine circumspectio se habet erga prudentiam infusam per modum quasi materialis, cui Spiritus sanctus superstruit gratiae suae directionem, humanae intelligentiae vires superexcedentem, omnimoda practica etiam supernaturalis certitudinis superinductricem. Eiusmodi proinde prudentiae non humanae & naturalis, sed infusae ac supernaturalis directio intervenit in ijs etiam, quae facti sunt, dum Papa ex Cathedra sua Apostolica decernit. Quare per se & quoad ipsam rei veritatem profusum certum est, quotiescunque Papa erga Universam Ecclesiam decernit ex vi sui Pastoralis muneris publici ac Oecumenici, ne in ijs quidem, quae facti sunt, practicae, id est, quoad rectitudinis moralitatem a le praecipiam, esse errorem obnoxium, licet materialis quidam intellexerit error, qui tamen neque prudentia infusae, neque honestatis moralis ut sic intentae, ac definitae formalem bonitatem inficere posset.

24. Nihilominus, ut quoad nos subsistat certitudo, qua securi omnino sumus, quod Papa egerit ac decreverit, non ex humana & naturali, sed infusae ac supernaturali prudentia, ad hoc indigemus singulari quopiam argumento nostri intellectus ea super re certificativo, dum prudentiae supernaturalis practicae infallibilis, & naturalis errori etiam practico obnoxio differentias in seipsis penetrare haud valeamus. Promisit equidem Christus Apostolis, se ad finem usque mundi cum ipsis, eorum adeo etiam Successoribus futurum. Spiritumque sanctum edoctorum eos omnem veritatem, ex vi hujus tamen praeminentiae non extraxit illos esse sorte hominum, per quam errori sunt obnoxii: attamen in gradu Apostolico constitutos Pontifices Summos, qua ex hujus Cathedra decernentes, dotavit infallibili Spiritus sancti assistentia. Unde quamprimum certificantur fideles, Papam decernere ex hac Apostolica Petra, practicae certi esse debent tum de fidei veritate, tum de morali honestate decreti hujusmodi. Quae proinde de Papae, qua ex Cathedra loquentis praeminentia, per Spiritum sanctum mota & directa certificatio omnimoda, quasi ultimata & permaxime innotescit fidelibus, ex Ecclesiastica cum Capite suo intra Concilium Oecumenicum representata consensione; uti ex antecedentibus constanter licet.

S. III.

Nostratis sententiae argumenta referuntur ac expenduntur cum conclusione super iisdem reflexiva.

ARGUMENTVM I.

Ex Veteris Testamenti tabulis desumptum.

Ita namque habetur Deut. 16. Si difficile, & ambiguum apud te iudicium esse perspexeris, causa & causam, lepram & lepram, & iudicium intra portas tuas videris verba variare; surge & ascende ad locum, quem elegerit Dominus Deus tuus, veni & ad sacerdotem Levitici generis & ad iudicem, qui fuerit illo tempore, quodque ad eis, qui indicabunt tibi iudicij veritatem. Qui autem superbit, nolens obedire sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat Deo tuo, ex decreto Iudicis morietur. Ad hoc Domini praecipuum respiciens Iosaphat Rex Paralip. 2. cap. 19. sic alloquitur Sacerdotes: Omnem causam, qua venerit ad vos fratrum vestrorum, alienaque questio est de lege, & de mandato, de caeremoniis, de justificationibus, ostendetis eis, ut non peccent in Dominum. Amarias autem Sacerdos & Pontifex resister in his, quae ad Deum pertinent, praesidio. Unde Ecclesiasti. 12. dicebantur verba sapientum esse stimuli, & sicut clavi in altum defixi, quae per Magistrorum consilium data sunt a Pastore tuo. Nil amplius, fili mi, ne requiras.

Ex praecipito igitur Deuteronomij texto 16. sacro Author Regalis Sacerdotij est. lib. 3. f. 2. n. 1. sic argumentatur. Vel Summi Sacerdotis in Veteri Testamento infallibile, & irreformabile erat iudicium, vel non? Si erat, hoc ipsum est, quod volumus, quodque probare intendimus: nec enim privilegium & assistentia Spiritus sancti Synagoga concessum, Ecclesiae longè nobiliori negandum est: utpote quam toto orbe diffusam impugnant haereses, & proinde uno & infallibili iudice magis indiget, qui finem discordijs imponat. Si verò Summi in Antiquo Ecclesiae Sacerdotis sententia infallibilis & irreformabilis non erat: cur ab illa non admittitur appellatio? & qui non acquiescit, morti iubetur? Planè dignus morte non est, qui in rebus fidei dubiam, incertamque sententiam non admittit, cum fidem oporteat, esse indubiam, certamque; nec unquam nisi in ultimo supplicio affectus sit, qui a iudice & sententia appellavit, à qua appellare potuit, quae scilicet ultima non est.

Obiectio.

Instari potest ex parte adversa. Pontifex in Veteri Testamento sententiam fuisse quidem certam, sed à Pontifice in Concilio & ex Concilij suffragijs latam, ut patet ex verbis sacri Textus, qui non de uno Pontifice, sed de pluribus loquitur; & ideo Hebraei & Sigonius lib. 6. de repub. Hebr. c. 7. explicavit de Magno Concilio Sanhedrim, quod po-